

דיו, ולרבנן צריך לחוש לכלן. אלמא נקיטיי כמאן דאמר קבר שנמצא הוא קבר שאבד. דאי לא⁵³³, אפילו נימא מנה מונח ומנה מוטל מאי נפקא מינה, הרי צריך לבדוק כל הבית⁵³⁴. אלא ודאי סבירא לן דקבר שאבד הוא קבר שנמצא, הילכך אי סבירא לן הכא דמנה מונח ומנה מוטל כיון שמצא ציבור אחד דיו. ולדידי מיהא לא איריא⁵³⁵, דאפי' לרנשב"ג דאמר תיבדק כל השדה כלה, נפקא מינה כגון בדק ולא אשכח אלא חד ציבור, דלרבנן דאמרי הכל חולין הוה ליה כעל ובדק (וע"ל) ולא אשכח⁵³⁶, דלרבנן דאמרי לעיל בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה, צריך מיהת לרבות בבדיקות⁵³⁷, ואלבא דר' מאיר דאמר כל דבר שהוא כחוקת טומאה לעולם הוא בטומאתו אפילו בהכי לא סגי, ולחם הנמצא שם לאחר מכן אסור וצריך לבערו⁵³⁷. ואילו לר' דאמר מנה מונח ומנה מוטל כיון שמצא ציבור אחד⁵³⁸, ובדק כל הבית כלו, אי סבירא לן כרשב"ג דאמר תבדק כל השדה כלה, סגי ואין צריך לרבות בבדיקות, ואי משכח נהמא בתר הכי שרי, דאזלינן בתר בתרא, וכמו שכתבתי למעלה⁵³⁷. ואדרבה משמע לי דסוגיין כרבן שב"ג אתיא דאמר תבדק כל השדה כולה, מדאמרינן לקמן⁵³⁹ הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת פלוגתא דרשב"ג ורבנן, אי אמרינן שהוא עצמו נטלו ושכח, או שנאמר דעכבר נטלו. ואם איתא דאמרינן הוא שאבד הוא שנמצא מאי נפקא לן מינה, אפילו נימא שעכבר נטלו הרי מצאו. אלא אם כן נאמר דהניח בזוית זו מיירי בשלא ידע כמה הניח, וכך פרשוה בתוספות⁵⁴⁰.

ספק ביאה שהוא ספק רחוק, וקסבר ר' אליעזר דלא מטמי' בספק טומאה אלא דומיא דסוטה דהוי ודאי ביאה, דהא איכא יחוד וסתירה, אלא דהוי ספק מגע טומאה. ורבנן לא שני להו בין ספק ביאה לספק מגע.

על ובדק ולא אשכח פלוגתא דר' מאיר ורבנן. פרש"י ז"ל ובבדיקת חמץ דרבנן אפילו ר' מאיר מודה דתלינן לקולא דעכבר אכלה. ואינו נוח לומר כן⁵²⁵, דמדאמרינן פלוגתא דר' מאיר ורבנן, משמע דבפלוגתא תליא, דהא עד השתא אמרינן היינו שני שבילין היינו בקעה, והכא משנינן לישנא⁵²⁶ אחרת ואמרינן היינו פלוגתא. משום דמהנהו דלעיל איכא למילף מילתא דלא תליא בפלוגתייהו, וכמו שכתבתי למעלה⁵²⁷ דוק ותשכח, אבל הכא דאמרינן פלוגתא, משום דבפלוגתייהו תליא. ומיהו איכא למידק מאי (כו) ליעביד⁵²⁸. ויש מי שכתב דלר' מאיר צריך שירכה בבדיקות⁵²⁹. ואינו מחוור בעיני, דלרבנן נמי צריך לעשות כן, שהרי אמרו בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה⁵³⁰. לפיכך נראה לי דנפקא מינה ללחם שנמצא שם לאחר שבדק בכל כחו, אי מתסר באכילה וצריך לבערו, ואי שרי אפילו באכילה, דלר' מאיר מתסר, דליכא למיזל ביה בתר בתרא, דהא קאמר דלעולם הוא בחזקתו. ולרבנן דאמרי דכיון שבדק ולא מצא תלינן דעכבר אכלו שרי, דאזלינן בתר (רובא) [כתרא]⁵³¹.

על בדק⁵³² ואשכח פלוגתא דר' ורשב"ג. כתוב בספר המאור דסוגיין כר', מדאמרינן לקמן הניח עשר ומצא תשע היינו סיפא, כלומר דלר' אין צריך לבדוק אלא על ציבור אחד, ואם מצא אותו

נימא כרבי דמנה מונח מנה מוטל, צריך לבדוק את כל הבית. 535 גם הראב"ד בהשגותיו על בעל המאור כתב: הלכתא כרבי דסוגיין כוותיה, ולא מטעמו של זה, דמההיא לא שמעינן מידי. ע"כ. ולא פירש אמאי לא שמעינן מההיא מידי. 536 כלומר דינו שוה למה שאמרו לעיל על ובדק ולא אשכח פלוגתא דר"מ ורבנן, כיון דלא מצא עוד תשע. (דהנך תשע שמצא אמרינן דאחריני ניהו). א"כ על אלו התשע שלא מצא הוי כעל ובדק ולא אשכח. 537 וכמש"כ רבנו בפיסקא הקודמת. 538 א"כ מצא את מה שאבד, ואם בדק כל הבית כולו, מהני אף לרשב"ג. 539 בע"ב. 540 שם ד"ה הניח. בא"נ. אולם מתחילה כתבו רבנו דס"ל

ועי' מהרש"א על תוס' כאן הנ"ל. 525 וכה"ק תוס' ד"ה על. 526 צ"ל בלישנא. 527 ט, ב ד"ה תשעה. 528 וכה"ק תוס' הנ"ל וחי' ר' דוד. 529 כ"כ בחי' ר' דוד בשם הרב מורי נ"ר (הרמב"ן). וגם תוס' ר"פ כתב שצריך לבדוק עילאי ותתאי דמן הדין לא היה לו לבדוק כדלעיל ח, א. 530 כגו' כ"מ וכ"י א"פ ודפו"י ועוד בדק"ס. ולפנינו: או לקרקע בתולה. 531 כדלעיל ז, א. ודעת ר"ח שם דהיתר האכילה הוא לאחר הפסח. 532 לפנינו: ובדק. ועי' דק"ס אות פ. 533 אלא דהלכה כרשב"ג דתיבדק כל השדה כולה. 534 כלומר דאפילו ימצא את העשירי עדיין צריך לבדוק את כל הבית לרשב"ג. וא"כ בין אם נימא כחכמים דהכל חולין ובין אם